

Cuvântul Domnului

Schițe și material de predicat.

Dumineca Mironosițelor.

Cine ne va răsturna piatra dela
intrarea mormântului Marcu 16, 3.

Cucernicile, femei, cari au asistat la moartea și înmormântarea lui Isus Hristos s'au întors în Ierusalim cu firma hotărîre, să meargă din nou la mormânt, să ungă cu arome trupul sfânt al Mântuitorului.

Neputându-și înfăptui planul imediat — fiind zi de sărbătoare — au pornit în orele prime ale zilei următoare. În zorile cele dintâi din Dumineca aceea fericită, căreia Dumnezeu i-a dat atîta strălucire, vedem pe Maria Magdalena cu soațele ei, urcând cărarea, care duce la Calvar. Desolată trebuie că a fost starea lor sufletească după emoțiile penibile din Vinerea Mare! Unde-ți trebuie o încercare mai dureroasă pentru un suflet simțitor, decât să aziști la sfârșitul tragic al Idealului tău! Iubirea însă, aceasta scînteie divină, când copleșește inima, e în stare să facă minuni, căci zis este: în ceceace iubești ori nu simți oboseală, ori chiar și oboseala o iubești! Mânate de acest sentiment nobil altruist, mironosițele femei nesocotesc oboseala drumului, sfidează curajos primejdiile împreunate cu cercetarea unui congemnat în calitate de urgisit răufăcător mort între blestemele mai marilor națiunii!

O singură greutate li-se ivește: cine ne va răsturna piatra dela intrarea mormântului? Nu se sperie însă, ci își pun încrederea în Acela, care a produs preminirea uimitoare în sufletele lor, își pun încrederea în bunul Dumnezeu.

Mergeți cu încredere cucernice femei. Blîndul Isus s'a îngrijit deja, piatra cea mare e delăturată și Ingerul Domnului după ce a împărțit pe dușmani, șede pe piatră, să primească

pe amicii Nazarineanului restignit și să-i mângâie cu vestea bună a Învierii Lui.

Așa răsplătește Dumnezeu încercările și eforturile constante ale omului de-a corespunde spuselor minții luminate de înrăurirea specială a lucrării divine, a grației divine. Leneșul, indolentul nu reușește la nimic.

Vrei să știi cauza de ce te oprești în drumul spre desăvârșire? Vrei, să știi de ce te oprești în loc să înaintezi spre idealul moral prefript de cerințele credinței și de dorurile stăruitoare ale inimei? Este, pentru că nu iubești din toată inima ta pe Dumnezeu, pentru că nu-L cauți cu toate puterile tale!

Mijlocul absolut sugur de-a dobândi dela Dumnezeu favorurile sale alese este arătat de sf. Pavel în epistola către Filipeni (3, 14): „uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte“, adică, nicidecum să nu credem că am făcut destul, nicidecum să nu fim îndestulați cu ce-am făcut în slujba lui Dumnezeu, ci să tindem neconținut spre ținta noastră, spre desăvârșirea completă, spre Dumnezeu. În nizuința aceasta statornică spre Infinit constă adevărata virtutea, care chiar din aceasta pricină nicidecum nu se oprește la un termen fix în această viață, Nemărginitul nu-l putem ajunge!

Această încercare însă — să-și aibă efectele sale binefăcătoare — trebuie s'o facem așa cum o vedem, împlinindu-se de către cucernicile femeii! Trebuie să avem înaintea ochilor ținerea întocmai a dispozițiilor lui Dumnezeu, căci Magdalena și soațele ei pe lângă toată râvna impetuoasă a inimei lor iubitoare, au ținut porunca Domnului privitor la cinstirea zilei Dlui, a Sâmbetei.

Au și primit răsplată peste așteptare pentru ostenele lor. S'au învrednicit nu să ungă trupul neînsuflețit al bunului Isus, ci să-l revadă spre nemărginita lor bucurie și îndestulare, să-l revadă și să-l pipăie în carne vie, în trupul său preamărit și biruitor asupra slăbiciunilor morții.

Lucrările bune, începute cu scop cinstit, din iubire față de Răscumpărătorul nostru ne câștigă aici pe pământ deja liniștea, fericirea, armonia sufletească, care consistă în pacea ce-o dorește inima noastră.

Pace! Cuvânt sfânt și cu adânc înțeles. Spre a tinde omenimea sbuciumată cu deosebire în zilele aceste de fundamentală prefacere socială, culturală și morală. Pacea cu Dumnezeu, pacea cu aproapele și pacea cu noi înșine este maximumul fericirii ce l putem și trebuie să-l ajungem aici pe pământ.

Legea iubirii producătoare de pace stăpânește Universul întreg. Omul fiind cea mai sublimă între zidirile lumii văzute nu poate să aibă altă țintă aici pe pământ, decât nizuința conștiință de-ași asigura: pacea. Trebuie însă să folosim mijloacele propuse de credința noastră sfântă, să ajungem în posesiunea acelei stări sufletești fericite, care se numește: pace.

Pacea cu *Dumnezeu* se naște din corespunderea noastră fidelă la legile lui Dumnezeu și ale conștiinței noastre. Poruncile și grațiile Domnului sunt isvoare de mângâiere și pace, dacă le urmăm, și sunt isvoare de neliniște, dacă le nesocotim. Experiența zilnică ne adeverește spusa aceasta. De aceea exclamă fericitul Iov: „Cine a stat contra voinței Dlui și a avut pace?“ (IX, 4).

Pacea cu *oproapele* e rodul *dreptății* și al *iubirii*. De aceea se întreabă sf. Ap. Iacob: „De unde vin luptele și neînțelegerile în voi? Nu vin oare din poftele voastre, cari se luptă necurmat în mădularele voastre?“ (4, 1). Da, din pasiunile, cari se opun dreptății și iubirii vine zdruncinată pacea între frați!

Pacea cu noi *înșine* e rodul înfrânării! Pacea rezultată din ținerea ordinei! Iar ordinea pofteste, ca trupul să fie supus sufletului, doririle voinței și sufletul și voința lui Dumnezeu.

Iată, ce înălțătură ne propune Biserica în Dumineca aceasta a mironosițelor. Ne învață că fără de Isus nu este pace, iară ca să ajungem la Isus trebuie să luptăm cu bărbăție trebuie și cu prețul alor mari jertfe să-l căutăm, căci negreșit î-L vom afla.

Dr. AUGUSTIN TATAR.

Dumineca Slăbănogului.

Intru acelea zăcea «mulțime multă de bolnavi, orbi... așteptând mișcarea apei. Ioan 5, 3.

Deși suntem în timp de veselie sfântă, biserica pentru înfrânarea zburdălniciei noastre ne pune înaintea ochilor o scenă, ce ne aduce aminte de înfrângerea inimii, de taina pocăinții. Căci ce-i scaldătoare din sf. evanghelie de azi, dacă nu baia pocăinții văpsită cu sângele Mielului nevinovat; ce sunt bolnavii din jurul ei, dacă nu penitenții, cari așteaptă ușurare de păcate.

Dacă după mărturisire s'ar îndrepta toți oamenii, atunci, lucru firesc, omenimea din an în an ar fi tot mai bună. Oare de fapt așa e? Vă las să judecați înșivă. Tare mă tem, că precum erau foarte rari cei vindecați în scaldătoarea oii, așa foarte puțini își vindecă sufletul în taina pocăinții. Și aceasta din motivul că înainte de toate mulți penitenți sunt orbi sufletește în cercarea conștiinței.

1. Unii nu-și văd îndreptată starea sufletească, fiindcă nu se examinează timp atât de îndelungat și cu atâta sânguință, cum ar trebui. Toată viața creștinului bun trebuie să fie un examen amănunțit al conștiinții sale. Toate gândurile, toate simțămîntele, cuvintele și faptele sale le aduce în fiecare moment în legătură cu voința lui Dumnezeu și așa pe cele bune le duce în îndeplinire, iar pe cele rele le înăbușă în germene, fără a le da vreme să se desvoalte. Grija continuă de toate lucrările noastre sufletești și trupești, ea singură ne poate face să ne cunoaștem bine starea sufletului nostru.

Dacă aceasta ni se pare un lucru prea greu, atunci cel puțin odată în zi, în tăcerea nopții, ca profetul să ne înfățișăm sufletul înaintea lui Dumnezeu, dându-ne seama de tot ce am făcut peste zi, atât de cele bune, cât și de cele rele.

2. Cine își examinează conștiința numai înainte de a se mărturisi, acela trebuie să-și rupă vreme mai îndelungată pentru ca să poată pătrunde cu lumina credinții în întunerecul sufletului său, căci nu e destul dacă ne cunoaștem numai faptele noastre externe, pe cari de regulă le știe toată lumea, ci trebuie să pătrundem până la izvoarele ascunse ale șirelor neîntrerupte de mișcări sufletești, cari ne pun în rândul oamenilor lumeni, și nu în rândul fiilor lui Dumnezeu. —

Creștinii noștri însă nici timpul cât așteaptă înaintea bisericii să ajungă la mărturisire nu-l întrebunțează spre a-și examina conștiința, ci și acela îl petrec în vorbe fără de treabă și așteaptă apoi ca preotul să le găcească păcatele. Alții sunt orbi la examinarea conștiinții fiindcă nu-și judecă faptele după învățătura sf. evanghelii, ci după obiceiul lumii. Și cele mai mari păcate le socotesc de mici, dacă lumea nu le iea în seamă. Cel bogat crede că poate bea, fiindcă are de unde, cel sărac, fiindcă și așa nu se va îmbogăți el dintr'o nimica. Crede că-i iertată sudalma de tot ce-i sfânt, fiindcă necazurile îl duc acolo. Dacă n'ar avea necazuri, n'ar sudui. Ajutorul diavolului prin descântece, crede că-i iertat să-l ceară, când ajunge la nefericire. Cu un cuvânt pentru oricare păcat află o scuză, fiindcă obiceiul e unica lor evanghelie, ei vorbesc ca lumea și acolo unde ar trebui să osândească lumea. Prin

o astfel de examinare, în conștiință se revarsă mai mult în-tunec decât lumină.

3. Al treilea fel de orbi sunt aceia, cari se uită numai la păcatele personale și nu ieau în seamă rețeaua de datorințe ce răsar în urma poziției ce ocupă. Un cap de familie nu se gândește la multele datorințe ce le are față de creșterea fiilor săi, nu-și dă seama că neglijarea sufletului lor îl face mai vinovat decât pe un păgân, care poate că ar ținea legea lui Isus, dacă o-ar cunoaște. Cine își dă seama de datorințele față de societatea, a cărei membru e? Cine se înspăimântă de urmările unei vorbe ușoratică aruncată în urechile altora, care poate stârnește valuri după valuri de păcate, până ajunge să dispară. Cine își dă seama că o privire, o mișcare păcătoasă poate să învenineze multe suflete pe multă vreme, aflându-și cu ușurință imitatori. Câte păcate străine, de cari multora nici prin minte nu le trecea că ar fi și ei vinovați.

Iată mulțimea mare de orbi, cari stau în foisorul scaldătoarei și nu se vindecă, iată mulțimeă de penitenți falși, cari nu se mântuesc de păcate fiindcă nici nu le văd. De aici provine că mulți după un an întreg petrecut în lume, venind la scaunul mărturisirii, n'au cu ce să se acuze. Păcatele dintr'un an întreg le spun așa, cât acelea abia ar fi de ajuns pentru o singură zi petrecută în păcate.

Deci numai aceia își pot cunoaște păcatele, cari priveghează neîncetat asupra inimii lor proprii, care și judecă pe sine după luminile credinței, cari aprofundează bine cunoașterea tuturor datorințelor sale, iar orbii așteaptă ca preotul să le găcească păcatele, și pe acelea le micesc după prejudețiile lumii, și se gândesc numai la poruncile a căror călcare e mai îngrozitoare.

De această orbie sufletească să ne înspăimântăm, căci atunci îl pedepsește Dumnezeu mai tare pe om, când îl lasă în necunoașterea stării sale sufletești. IOAN CRIȘAN.

Dumineca Samarinencei.

— Plan simplu. —

Cel ce va hea din apa care eu voiu da lui, nu va înseta în veci.

Ioan 4, 14.

Apa vie este darul dumnezeesc sau lucrarea lui Dumnezeu în sufletele noastre, prin care ne ajută la mântuire.

1. Darul ajutător e trecător. El (a.) luminează mintea și

mişcă voința: „Caută auzi-mă Doamne Dumnezeu meu; luminează ochii mei ca nu cândva să adorm întru moarte“. Psalm 12, 4. „Plecă inima mea la mărturiile tale și nu la lăcomie“. Psalm 118, 36. Apoi 2 Cor. 4, 6; (b.) vindecă rănile păcatului, înalță „Că legea spiritului vieții întru Hristos Isus m'a izbăvit de legea păcatului și a morții“. Rom 8, 2. „Iar cu darul lui Dumnezeu sunt ce sunt“ ...; 1 Cor. 15, 10; (e.) ne trezește la fapte bune „Pentru aceea zice deșteaptă-te cela ce dormi și te scoală din morți și te va lumina Hristos“. Ef. 5, 14.

Acest dar este absolut de lipsă, că fără el (a.) n'am putea cunoaște lucrurile lui Dumnezeu: „Și sfatul tău cine-l vor cunoaște, — de nu vei da tu înțelepciune“. Ințel. 9, 11. urm.; și (b.) nu putem face nimic vrednic a sesocoti spre mântuire „Că fără mine nu puteți face nimic“ cum se uscă mlădița ruptă din viță Ioan 15, 5 urm. Apoi 2 Cor. 3, 5. Fil. 1, 6. 29. Rom. 8, 2â. 1 Cor 4, 7.

2. Darul sfințitor este permanent. (a.) Șterge (nu numai acopere) păcatele „Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește“ Ps. 50 și Tit. 4, 3 urm.); (b.) ne face părtași firii dumnezeiești (2 Petru 1, 4.) și fii lui Dumnezeu: „Vedeți ce fel de dragoste ni-a dat nouă Tatăl, ca fii ai lui Dumnezeu să ne numim“ și să fim. 1 Ioan 3, 1. 2. Rom. 8, 15., drepți, sfinți, prietini ai lui Dumnezeu (Tit 3, 7. Ef. 5, 8); (c.) Spir. Sp. și toată Treimea vine în inimile noastre 1 Cor. 3, 16. Rom, 5, 5. „De mă iubește cineva pe mine, cuvântul meu va păzi; și Tatăl meu îl va iubi pe el și la el vom veni și lăcaș la el vom face“. Io. 14, 23.

3. Mijloacele darului sunt rugăciunea, actele de pietate, sacramentele.

Indemn!

Dr. N. BRÎNZEU.

Dumineca Sfinților Părinți.

Cuvintele, cari mi le-ai dat mie, le-am dat lor. Ioan 17, 8.

Dacă ai o sumă mare de bani, o depui la bancă. Alegi o bancă bună, să nu falimenteze. Isus aduce din ceriu *credința cea adevărată*: comoara, de care au avut și vor avea oamenii totdeauna lipsă arzătoare. Până a stat Isus în lume, nimeni nu o putea strica. El însuș o păzea. El însă avea să se înalțe la cer. Deaceea el își face un fel de bancă, în care depune neprețuita comoară a credinței și învățătorei lui: Bi-

serica, prin cei 12 apostoli. Lor le-o dă în seamă. Deaceea zice Isus în sf. Evang. de astăzi: „Cuvintele, cari mi le-ai dat mie, le-am dat lor“. Ca aceasta bancă să nu falimenteze, sau, cu alte vorbe, ca apostolii aceștia să nu apuce pre căi greșite și să strice învățătura lui, Isus îi recomandă sub grija Tatălui său ceresc: „Nu pentru lume te rog, ci pentru aceștia, pe cari i-ai dat mie... Părinte păzește-i pe ei întru numele tău cel sfânt... ca să fie una, precum și noi“. (Ioan 17, 9. 11). Depusă fiind în chipul acesta învățătura lui Isus, ea a ajuns nestrucată până în zilele noastre, așa încât primindu-o, noi avem aceeași credință cu Apostolii.

Socotid însă vremile de azi, două întrebări ni se pun, — la cari voi răspunde azi: 1. Cui să credem? 2. Cum să credem?

1. Cui să credem? Dela cine să primim credința?

a) Astăzi credința se îmbie ca o marfă de câtră zeci și sute de oameni. Îți viu chiar acasă, chiar în sat, și te îmbie cu ea. Dar nici una nu seamănă cu cealaltă. Unul crede una, altul alta; unul spune că-i alb, altul că-i negru. De unde să știu eu care e credința adevărată? — O asemănare. Imi trebuie o măsură de 30 litri. Mi se ofere. De unde știu, că e bună? De pe stampilă. Nu are stampilă? O voiu măsura-o cu o măsură stampilată. Dacă consună, e bună, dacă nu, e falsă. O învățatură de credință ni se propune. Să o primesc sau nu? Caut la stampilă. Dacă o propune biserica, e bună; dacă o spune un om, pe care biserica nu l'a trimis să învețe: atunci caut; oare potrivește-se învățătura lui cu a bisericii? Dacă se potrivește, e bună, dacă nu, e falsă.

b) Pe lume însă sunt multe biserici; spre ex. calvină, luterană, unitară, ortodoxă anglicană, metodistă, ș. a. Fiecare zice, că ea are adevărata învățatură a lui Hristos. Dar nici una nu e ca și cealaltă. Fiecare pune stampila oficială pe credința ei. Cui să-i credem? — Luăm altă asemănare. Vreau să cumpăr icoana unui zugrav vestit, care a murit deja. Dar nu știu unde-i. Vin trei oameni cu trei icoane; fie care zice că a lui e cea adevărată. Unul înse e un om foarte bătrân, despre care lumea știe, și se poate dovedi, că a cunoscut pre zugrav și-l'a slujit. El poate dovedi, că a primit icoana din noua lui, și că nu a făcut nici o schimbare pre ea. El are multe aduceri aminte dela zugravul acela. Ceilalți doi nici nu au fost pe lume, când a murit zugravul; iar pe icoanele lor se văd schimbări făcute de ei. Cui îi voi crede? Celui dintâi! — Tot așa: Toate bisericile creștine câte sunt astăzi sunt de mai târziu. *Singură biserica catolică e dela Apostoli și dela Isus*, și ea singură a primit dela El adevărata

învățătură. Biserica ortodoxă ruptă de Roma cum e azi, ca biserica deosebită s'a ivit numai la 1000 ani după Hristos, iar celea ale lui Luther și Calvin la 1500 ani d. Hristos, iar pocaitismul și alte secte numai acum s'au ivit nu de mult. Cărei biserici să-i credem doară? Bisericii catolice, având ea singură depunerea învățăturii lui Isus întregă și neștirbită primită de-adreptul dela Isus și dela apostoli.

Deci, într'un cuvânt: Pe care învățătură e ștampila bisericeii catolice, e cea adevărată. Care învățătură nu consună cu ale acestei biserice, e falsă.

2. Cum să credem?

a) *Nu numai cu inima, ci și cu gura*, adică nu numai înlăuntru, ci și înafară, pentrucă omul are nu numai suflet, ci și trup, și pentrucă nu numai omul singuratic, ci și societatea e datoare să dea cult lui Dumnezeu. Deci: 1. „Intrebat, de ce lege ești, mărturisește sus și tare, că ești creștin catolic! — 2. Nici când, chiar moartea de te-ar amenința, nu te lăpăda de credința și biserica ta catolică! — (Șerpele mai bucuros lasă să peară o parte din trup, decât să i se vatem capul; așa și noi, mai bine lăsăm să peară toate, decât credința să o perdem) — 3. Nu te rușina de-ați arăta credința ta înafară, ori unde se cere: cercetezi sf. biserică, îți faci cruce trecând pe lângă ea, te mărturisești, te cumineci mai des, ș. a. „Cel ce se rușinează de mine înaintea oamenilor, și Fiul omenesc se va rușina de el când va veni întru mărirea sa“. (Luca 9, 26).

b) *Nu numai cu gura, ci și cu fapta*, pentrucă: „Credința fără fapte moartă este!“ (Iac. 2. 20). Zădarnic porți nume de creștin, dacă nu-ți faci datorințele de creștin. Zădarnic știi poruncile, dacă nu le ții; zădarnic te legi de biserică, dacă nu o cercetezi; zădarnic crezi în iertarea păcatelor, dacă nu te spovedești cu anii, iar sf. cuminecătură, dacă nu o primești. O așa credință fără fapte nu te va mântui. De altă parte, dacă faptele ar fi bune, dar credința stricată nici așa nu ești primit la Dumnezeu. Zădarnic se laudă deci unii pocăiți cu faptele: ce folos de ele, dacă au stricat fundamentul, care e credința bisericeii catolice! Deaceea credința neștirbită, și fapte conforme credinței, iată mântuirea întregă a omului!

Să ne simțim deci fericiți că suntem în sinul uneia adevărate biserice a lui Hristos, că suntem creștini catolici. Dar, dacă suntem, să ne și dovedim mai buni creștini, mai evlavioși, mai tari în credință și fapte, decât alții, și să fim mai gata viața să ne-o dăm decât să ne rupem de sfânta biserică catolică a lui Hristos.

AUGUSTIN POP O. S. B. M.